

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 509/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. K., B., a F. K., B., zastúpených advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. K. a F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2011 doručená sťažnosť MUDr. M. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), a F. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej

len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010.

Dňa 22. júna 2011 právna zástupkyňa sťažovateľov e-mailovou správou doplnila sťažnosť, keď doručila ústavnému súdu oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 359/11-7 z 15. júna 2011 o vybavení opakovaného podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti namietaným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Ing. K. K., B. (ďalej len „navrhovateľka“), sa návrhom doručeným okresnému súdu 3. decembra 2008 domáhala proti sťažovateľovi ako odporcovi (manželovi navrhovateľky) za účasti sťažovateľky ako vedľajšej účastníčky na strane odporcu (matky sťažovateľa) určenia neplatnosti právneho úkonu – uznania dlhu v sume 5 710 000 Sk s príslušenstvom a zmluvnej pokuty v sume 1 000 000 Sk (ďalej len „uznanie dlhu“) v notárskej zápisnici č. N 465/2008, Nz 37291/2008, NCRIs 36924/2008 z 5. septembra 2008 spísanej na Notárskom úrade v Bratislave notárkou JUDr. D. Š. (ďalej len „notárska zápisnica“). Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 16 C 421/2008.

V sťažnosti sa uvádza, že sťažovateľka *«postupne poskytla väčšiu sumu peňazí, aby si jej syn mohol postaviť v B. rodinný dom pre seba a svoju rodinu. Situácia sa „zauzlila“, keď medzi manželmi K. prišlo k istým nezhodám a manželka MUDr. M. K. sa dosť netaktne vyjadrila, že syna p. F. K. jej pošle do bytu na ... v B. „s igelitkou“. Je zbytočné rozširovať sa o tom, ako také vety vníma 85-ročná matka.»*

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010 určil, že uznanie dlhu a jeho príslušenstva vrátane zmluvnej pokuty v notárskej zápisnici z 5. septembra 2008 je neplatné. Na základe odvolania sťažovateľa, ku ktorému sa pripojila aj sťažovateľka ako vedľajšia účastníčka na jeho strane, krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovatelia poukazujú na rozpor argumentácie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v ich rozhodnutiach, ktorý vidia najmä v tom, že

«• OS Ba IV žalobe proti sťažovateľom vyhovel, lebo: „odporca (MUDr. M. K.) mohol aj sám bez vedomia a súhlasu navrhovateľky (jeho manželky Ing. K. K.) uznať dlh, avšak len v nevelkej výške... v danom prípade odporca konal pri právnom úkone – uznaní dlhu bez navrhovateľky ako svojej manželky, pričom tento úkon nie je bežnou záležitosťou týkajúcou sa spoločnej veci...“

• Krajský súd v Bratislave samozrejme videl, že táto argumentácia OS BA IV je právne neudržateľná, a preto „zvolil náhradné riešenie“ : „je nesporné, že ustálená súdna prax nepožaduje v prípade uzavretia pôžičky manželom počas trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva, súhlas druhého manžela, a to ani v prípade, ak nešlo o bežnú vec, nakoľko z takejto zmluvy je zaviazaný len dlžník, teda len ten manžel, ktorý zmluvu uzavrel, a to i s tým následkom, že veriteľ by mohol uspokojenie svojej pohľadávky v zmysle § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka dosiahnuť pri výkone rozhodnutia uspokojenie i z majetku patriaceho do BSM.“

Aplikovať § 145 Občianskeho zákonníka pri rozhodovaní o návrhu na určenie neplatnosti uznania dlhu jedným z manželov voči tretej osobe by neprichádzala do úvahy, ak by sa tento právny úkon odporcu nijako nedotýkal spoločných vecí manželov a v takomto prípade by sa dalo stotožniť s obhajobou odporcu a vedľajšej účastníčky konania, že predmetné uznanie dlhu je jeho právnym úkonom a skutočnosť, že navrhovateľka o tomto nevedela a nedala naň súhlas, nerobí tento jeho právny úkon neplatným.»

Podľa názoru sťažovateľov «ak by zákonodarca mal zámer „neohrozovať“ majetok v BSM exekúciami na základe záväzkov jedného z manželov, musel by k tomu prijať právnu normu. Taká v platnom právnom poriadku neexistuje!».

Sťažovatelia zdôrazňujú, že „na základe notárskej zápisnice ako exekučného titulu, spísaného výlučne jedným z manželov ako dlžníkom, je právne prípustné viesť exekúciu voči dlžníkovi, ktorý sa platne k splateniu dlhu zaviazal, a to vo vzťahu k jeho celému majetku – teda k majetku, ktorý vlastní výlučne i ktorý vlastní v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Platné právo len neumožňuje viesť exekúciu priamo voči druhému manželovi (ktorý nie je dlžníkom) a to vo vzťahu k jeho výlučnému majetku.“.

Sťažovatelia namietajú, že *«konformne s platným právom a konzistentne s požiadavkami ústavnosti nebolo vôbec možné v danom konaní pred všeobecnými súdmi rozhodnúť tak, že:*

- nárok veriteľa (sťažovateľky 2/) je síce platný, resp. jemu zodpovedajúca povinnosť žalovaného MUDr. M. K. ako dlžníka (sťažovateľa 1/) existuje - avšak len vo forme uznania dlhu. Podčiarkujeme, že Krajský súd v Ba výslovne uviedol, že MUDr. M. K. má pravdu v tom, že mu zákon umožňuje samotnému uzatvoriť zmluvu o pôžičke, z ktorej bude zaviazaný len on sám.

- Krajský súd v Ba však „spozoroval akúsi bariéru“ v tom, že notárska zápisnica spísaná o uznaní dlhu sa už dotýka spoločných vecí manželov. Vo vzťahu k tomu použil ojedinelú (samozrejme absolútne neprípustnú a právne irelevantnú) formuláciu. KS v Ba vidí možnosť (sic!), že by sa dalo stotožniť s obhajobou odporcu a vedľajšej účastníčky konania, že uznanie je jeho právnym úkonom a to že navrhovateľka o tom nevedela a nedala naň súhlas, nerobí tento jeho právny úkon neplatným.

- Súd pritom ale vnímal „riziko“, že odporca ako dlžník podpísal exekučný titul a takto sa priamo dotkol vecí spoločne nadobudnutých počas manželstva s navrhovateľkou (manželkou Ing. K. K.). Teda predmetom exekúcie by sa stali aj veci patriace do BSM, a to sa podľa súdu prieči § 145 ods. 1 OZ.

- KS Ba ako kritérium platnosti úkonu v rozpore s platným právom (ktoré také kritérium vôbec nepozná) zvolil formu úkonu – „klasické“ uznanie dlhu je platné, ale pred notárom uskutočnené uznanie dlhu je neplatné.

- KS Ba ako svoje kritérium platnosti úkonu - v rozpore s platným právom, ktoré také kritérium samozrejme vôbec nepozná - zvolil aj majetkovú hodnotu, ktorej by sa úkon týkal (teda majetok, ktorý dlžník vlastní v rámci v BSM). Pritom ostalo nezodpovedané, prečo by sa mal skúmať dosah na práve túto časť majetku dlžníka a v akom čase by to bolo rozhodujúce - v čase uskutočnenia úkonu alebo v čase začatia či priebehu exekúcie? Chcel teda KS Ba skutočne povedať, že nemajetný dlžník by sa mohol platne zaviazať dlh splatiť, ale majetný tak už urobiť nemôže? Uznanie dlhu pred notárom by bolo platné, len ak sa

zaviaže dlh zaplatiť nemajetný dlžník? Exekúcia iniciovaná voči následne nadobudnutému majetku dlžníka do BSM by bola „v poriadku“? Ved' pri akceptovaní „svojrázneho“ názoru KS Ba by mohla nastať aj situácia, že osoba pred uzatvorením manželstva uzná dlh voči svojmu veriteľovi. Potom uzatvorí manželstvo. Podľa „úvahy“ KS Ba by ale veriteľom nemohla byť iniciovaná exekúcia, lebo exekučný titul by „mal dosah“ aj na novo vzniknutý majetok v BSM a tým by „staré“ uznanie dlhu stratilo platnosť? KS Ba skutočne nevníma, že jeho „konštrukcie“ robia právo veriteľa iluzórnym. Nevníma, že by bola porušená právna istota? Dlžník by sa predsa mohol zbaviť svojho záväzku napr. uzavretím manželstva, resp. nadobudnutím majetku do BSM. Takýto výklad je eklatantne absurdný. V praxi je nepredstaviteľné, ak by rozhodnutie v našej veci 16 C 421/2008 malo znamenať prielom do platnej judikatúry, ako by veritelia uplatňovali svoje pohľadávky voči dlžníkom, ktorí uzavreli manželstvo.».

V nadväznosti na citované sťažovatelia tvrdia, že „celý záväzok MUDr. M. K. je platný. KS Ba skutočne nevie, že desiatky rokov všeobecné súdy rutinne zaväzujú fyzické osoby k plneniu, bez ohľadu na to či sú alebo nie sú v manželstve a následne sú takéto rozhodnutia ako exekučné tituly podkladom pre vykonanie exekúcie? Pritom sa neskúma či s tým druhý manžel súhlasí a neskúmajú sa ani majetkové pomery manželov. Ak záväzok existuje, bez ohľadu na ostatné okolnosti, súd nesmie veriteľovi znemožniť uplatnenie nároku.“.

Na podporu uvedených názorov poukazujú sťažovatelia v sťažnosti aj na právne názory Najvyššieho súdu ČSSR (rozsudok sp. zn. 1 Cz 43/1973 z 18. mája 1973), Najvyššieho súdu Českej republiky (obsiahnuté v rozsudkoch sp. zn. 28 Cdo 2199/2008 zo 16. júla 2008, sp. zn. 20 Cdo 3198/2007 z 20. augusta 2009, sp. zn. 22 Cdo 2195/2006 z 24. septembra 2008) vyjadrené v obdobných veciach.

Napriek tomu, že argumentáciu sťažovateľov si neosvojila ani generálna prokuratúra, ktorá medzičasom aj opakovaný podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania odložila prípisom č. k. VI/2 Pz 359/11-7 z 15. júna 2011, sťažovatelia opakovane zdôrazňujú, že «*ide o zásadnú vec – ak platné právo umožňuje exekvovať pohľadávku*

veriteľa, ktorá vznikla na základe samostatného záväzku len jedného z manželov (§ 147 Občianskeho zákonníka), a to na základe uznesenia o zmieri, rozsudku pre uznanie, resp. „klasického“ rozsudku a platný právny poriadok pritom nevyklučuje používanie notárskej zápisnice (obsahujúcej právny záväzok a vyznačenie oprávnenej osoby, povinnej osoby, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia, ako aj súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou), nemá všeobecný súd kompetenciu rozhodnúť, že veci patriace do BSM sú z exekúcie vylúčené.

V tomto kontexte treba aj povedať, že Krajskému súdu v Bratislave v rámci daného konania vôbec neprichodilo zaoberať sa otázkou spôsobu realizácie práva oprávnenej osoby (in concreto vedľajšej účastníčky F. K.). Teoreticky by to bolo možné riešiť postupom podľa § 55 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v exekučnom konaní.

Pri svojom rozhodovaní KS Ba však dokonca vyhlásil celý exekučný titul (cit. notársku zápisnicu) za neplatný. Teda oprávnená osoba (sťažovateľka F. K. ako veriteľka) nemôže voči dlžníkovi (sťažovateľovi 1/ MUDr. M. K.) postupovať ani len v rozsahu majetku, ktorý je alebo bude v jeho výlučnom vlastníctve. A to už je vrchol absurdnosti!».

Podľa názoru sťažovateľov rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010, ktorým tento súd určil neplatnosť uznania dlhu sťažovateľom v sume 5 710 000 Sk s príslušenstvom a zmluvnej pokuty v sume 1 000 000 voči oprávnenej (sťažovateľke), ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010 potvrdzujúcim rozsudok súdu prvého stupňa v uvedenej veci došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože „súdy zaujali protiprávnu pozíciu a nemienajú ju korigovať. Tým spôsobujú najmä sťažovateľke 2/ - s ohľadom na jej vek, ide o 85 ročnú osobu - traumou trvajúcú už tretí rok a prehľbuje jej problém“.

Na základe uvedeného sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Bratislave IV v konaní vedenom pod č. 16 C 421/2008 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod č. 4 Co 232/2010 porušili právo MUDr. M. K. a

právo F. K., zaručené v čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, aby sa ich vec prerokovala efektívne a spravodlivo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. 4 Co 232/2010 zo dňa 08. 12. 2010 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV č. 16 C 421/2008 zo dňa 16. 03. 2010 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

3. MUDr. M. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500,- € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré sú Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. F. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500,- € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré sú Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave sú spoločne a nerozdielne povinní uhradiť MUDr. M. K. a F. K. trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet ich právnej zástupkyne JUDr. J. F. č. ú.: ..., vedený vo ...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

K porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v predmetnej veci malo podľa ich tvrdenia dôjsť jednak rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010

V súvislosti s namietaným rozsudkom okresného súdu zo 16. marca 2010 ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je

založená na princípe subsidiarity. Z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých základných práv, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým rozhodnutím okresného súdu sťažovatelia namietajú v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe uplatnenia im dostupných opravných prostriedkov.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatoval, že sťažovatelia mali možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu zo 16. marca 2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovatelia napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj podali. O odvolaní sťažovateľov bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ďalej zameral na preskúmanie opodstatnenosti tej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie nimi označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Aplikujúc uvedené právne názory ústavný súd preskúmal sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu zo 16. marca 2010, ktorým tento súd rozhodol o neplatnosti uznania dlhu s príslušenstvom (vykonaného sťažovateľom v notárskej zápisnici z 5. septembra 2008), pričom okrem iného v ňom uviedol, že ako súd prvého stupňa vychádzal z § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a § 145 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že *„návrh na určenie neplatnosti predmetného uznania dlhu, je dôvodný. Vyhlásenie odporcu, manžela navrhovateľky, pred notárkou dňa 5. 9. 2008, že uznáva dlh voči vedľajšej účastníčke konania (svojej matke), vo výške 5.710.000,- Sk s príslušenstvom a zmluvnou pokutou 1.000.000,- Sk, ktorý vznikol*

postupnými pôžičkami od roku 1991 a záväzok, že tento dlh splatí najneskôr do 15. 9. 2008, považoval za neplatné pre rozpor s ustanovením § 145 Obč. zák., podľa ktorého je na právny úkon v iných ako bežných veciach, potrebný súhlas oboch manželov. Mal za to, že uznanie dlhu 5.700.000,- Sk s príslušenstvom a dohodnutá zmluvná pokuta 1.000.000,- Sk nie sú bežnou záležitosťou a že odporca predmetný dlh uznal a zmluvnú pokutu dohodol bez navrhovateľky. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka sa o uznaní dlhu odporcom dozvedela až v exekučnom konaní, vedenom súdnym exekútorom JUDr. Ing. Š. H. pod č. k. 15 Er/3517/2008 na vykonanie predmetnej notárskej zápisnice predajom rodinného domu patriaceho do jej bezpodielového spoluvlastníctva s odporcom, v ktorom bývajú aj s deťmi. To, že navrhovateľka nevedela o predmetnom právnom úkone odporcu vyvodil z toho, že uznanie dlhu, spolu skoro 14.000.000,- Sk nepodpísala. Tvrdenie odporcu, že uznanie dlhu spísané do notárskej zápisnice 5. 9. 2008 nie je novým právnym úkonom, ale len potvrdením uznania dlhu zo dňa 7. 10. 1998, pripojenom k zápisnici, a preto je toto uznanie premlčané, považoval za účelové a špekulatívne, keďže uznanie dlhu zo dňa 7. 10. 1998 je podpísané len odporcom a uveril navrhovateľke, že o tomto nevedela napriek tomu, že v uznaní je uvedená aj ona. Uznanie dlhu zo dňa 5. 9. 2008 odporcom považoval za nový právny úkon, od ktorého začala plynúť nová premlčacia lehota a navrhovateľka sa teda domáhala určenia jeho neplatnosti v zákonnej lehote. Vzhľadom k takto zistenému skutkovému stavu, s prihliadnutím na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava IV z 24. 3. 2009 v uvádzanom exekučnom konaní, že vykonanie exekúcie stavia ju a jej tri maloleté deti do neistého postavenia, keďže by prišli o nehnuteľnosť, v ktorej bývajú, vyvodil, že je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uznania dlhu - právneho úkonu odporcu (§ 80 písm. c/ O. s. p.).“.

V ďalšej časti odôvodnenia namietaného rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľov vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Určovací návrh (§ 80 písm. c/ O. s. p.) je prostriedkom umožňujúcim poskytnutie ochrany právnemu postaveniu navrhovateľa skôr, než toto jeho postavenie bolo porušené, jeho cieľom je teda poskytnutie preventívnej ochrany. Podmienka naliehavého právneho záujmu na rozhodnutí súdu je splnená, ak požadované určenie odstráni stav ohrozenia

práva alebo zabezpečí efektívne istotu v dotknutom právnom vzťahu. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti daného úkonu. Pri reálnej hrozbe straty spoluvlastníctva navrhovateľky k rodinnému domu v B., , ním zastavaného pozemku a príľahlej záhrady v exekúcii, vedenej na návrh vedľajšej účastníčky konania súdnym exekútorom nemá navrhovateľka inú právnu možnosť brániť sa proti zásahu do jej vlastníckeho práva ako žalobu podľa § 80 písm. c/ O. s. p. a práve určovací žaloba je prostriedkom umožňujúcim ochranu jej právnomu postaveniu skôr, ako by toto bolo zmenené predajom predmetných nehnuteľností exekútorom. Odporca a vedľajšia účastníčka konania v odvolaniach ani neuvádzajú žiadne argumenty, ktoré by neuplatnili v priebehu prvostupňového konania a ktoré by mohli tento záver zmeniť. Zo zistení v konaní nevyplývalo, že by právna otázka (platnosť uznania dlhu), o ktorej navrhovateľka žiadala rozhodnúť určovacím výrokom, mala povahu predbežnej otázky vo vzťahu k existencii nejakého práva alebo právneho vzťahu, čo by spôsobovalo, že na určení neplatnosti tohto právneho úkonu by nebol daný naliehavý právny záujem. Záver o existencii naliehavého právneho záujmu na danom určení je odpoveďou aj na otázku, či navrhovateľka je legitimovaná domáhať sa predmetného určenia, keď nie je účastníčkou tohto vzťahu. Oprávnenie navrhovateľky domáhať sa na súde určenia neplatnosti tohto právneho úkonu je dané jeho dôsledkami na jej majetok a hroziacou reálnou ujmom, čo preukazuje predovšetkým konanie súdneho exekútora JUDr. Ing. Š. H. vedené pod sp. zn. EX 00816/08, sp. zn. Okresného súdu Bratislava IV 15 Er 3517/08. Súdny exekútor v tomto konaní práve na základe sporného právneho úkonu odporcu, spísaného do notárskej zápisnice dňa 30. 10. 2008 nariadil na vymoženie dlhu vedľajšej účastníčky konania, spolu s predbežnými trovami exekučného konania, vo výške 14.967.711,- Sk (496.836,99 Eur) exekúciu predajom nehnuteľností v B., patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky s odporcom. Žalobný návrh a konanie súdu o danom návrhu zodpovedá ustanoveniu § 126 ods. 1 prvá časť vety Obč. zák., podľa ktorej má vlastník právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva zasahuje, ktorého aplikácia nie je vylúčená ani pri vlastníkovi veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva. To platí aj vedľa zásady, že manžel, ktorý nesúhlasil s právnym úkonom druhého manžela preberajúcim záväzok voči inej osobe, ak sa tento netýka spoločného majetku a ani jeho, sa nemôže domáhať určenia neplatnosti tohto úkonu

podľa § 145 ods. 1 Obč. zák. Odvolací súd vo veci považoval za rozhodné, že navrhovateľke hrozí zásah do jej vlastníctva (bezpodielového spoluvlastníctva) a ona nemá inú právnu možnosť na odvrátenie tejto hrozby ako domáhať sa určenia neplatnosti predmetného úkonu odporcu podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p.“

V odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu sa ďalej uvádza:

„Vzťahy manželov s tretími osobami pre prípad dispozície s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva upravuje ustanovenie § 145 Obč. zák. Na nakladanie s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú oprávnení obidvaja manželia. V prípade, že ide o bežné veci, môže ktorýkoľvek z manželov konať samostatne. Ak nakladanie s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov presahuje rámec bežných záležitostí, je potrebný súhlas druhého manžela k takémuto právnomu úkonu.

Pri posudzovaní, či ide o bežnú vec treba vychádzať vždy z okolností konkrétneho prípadu s prihliadnutím na povahu, hodnotu, účel, ktorému vec slúži, ako aj na konkrétne majetkové pomery manželov. Ak manžel vykonal právny úkon presahujúci bežné záležitosti bez súhlasu druhého manžela, je právny úkon v zmysle ustanovenia § 40a Obč. zák. postihnutý relatívnou neplatnosťou právneho úkonu, ktorej sa musí dotknutá strana dovolať.

Je nesporné, že ustálená súdna prax nepožaduje v prípade uzavretia pôžičky manželom počas trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva, súhlas druhého manžela a to ani v prípade, ak nešlo o bežnú vec, nakoľko z takejto zmluvy je zaviazaný len dlžník, teda len ten manžel, ktorý zmluvu uzavrel, a to i s tým následkom, že veriteľ by mohol uspokojenie svojej pohľadávky v zmysle ustanovenia § 147 ods. 1 Obč. zák. dosiahnuť pri výkone rozhodnutia uspokojenie i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z tohto pohľadu možno dať odporcovi za pravdu v tom, že mu zákon umožňuje samému uzavrieť zmluvu o pôžičke, z ktorej bude zaviazaný len on sám. V danej veci však nebola predmetom posudzovania platnosť odporcom tvrdených viacerých pôžičiek, uzavretých s vedľajšou účastníčkou, ale konkrétne uznanie dlhu v notárskej zápisnici. Aplikovať ustanovenie § 145 Obč. zák. pri rozhodovaní o návrhu na určenie neplatnosti uznania dlhu jedným z manželov voči tretej osobe by neprichádzalo do úvahy,

ak by sa tento právny úkon odporcu nijako nedotýkal spoločných vecí manželov a v takomto prípade, by sa dalo stotožniť s obhajobou odporcu a vedľajšej účastníčky konania, že predmetné uznanie dlhu je jeho právnym úkonom a skutočnosť, že navrhovateľka o tomto nevedela a nedala naň súhlas, nerobí tento jeho právny úkon neplatným.

Odvolaací súd k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti považuje za potrebné zdôrazniť, že súhlas odporcu s vymáhaním dlhu exekúciou jeho majetku, vrátane majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý bol pripojený k uznaniu jeho dlhu a tvorí jeho súčasť, sa priamo dotýka jeho vecí spoločne nadobudnutých počas manželstva s navrhovateľkou, a v dôsledku tohto spojenia uznania dlhu so súhlasom odporcu, aby sa notárska zápisnica spísaná o uznaní dlhu stala vykonateľným exekučným titulom podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) na celý jeho majetok, podriaďuje predmetný úkon uvádzanému ustanoveniu Obč. zák. Tu odvolací súd poukazuje na prehlásenie odporcu v notárskej zápisnici v prvom odseku druhej strany zápisnice (č. l. 15 spisu), že uznanie dlhu tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto notárskej zápisnice, čo možno logicky vyjadriť i tak, že uznanie dlhu a súhlas s predajom všetkých vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva odporcu s navrhovateľkou tvoria celok, ktorý sa nemá (nedá) rozdeľovať a nemožnosť tohto oddelenia vyplýva aj z ustanovenia § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z.

S ohľadom na uvádzané spojenie predmetného uznania dlhu so súhlasom odporcu s exekúciou, predmetnom ktorej mali byť aj veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva s navrhovateľkou, bolo potrebné predmetný právny úkon považovať za taký, ktorý nebol vykonaný mimo sféru spoločných manželských vecí. Konanie odporcu, ktorý uznal dlh, jeho príslušenstvo a zmluvnú pokutu, ktoré mali vzniknúť zo zmlúv o pôžičkách, uzavretých medzi ním a navrhovateľkou a jeho matkou, a ktorý sa dohodol na jeho splácaní a pre prípad nesplnenia dohody aj na možnosti predaja spoločného rodinného domu, v ktorom bývala celá rodina (navrhovateľka, odporca a ich deti) považoval aj odvolací súd za priečiaci sa ustanoveniu § 145 ods. 1 Obč. zák. a teda za neplatný. Vychádzal z toho, že odporca sa zaviazal vrátiť matke požičané peniaze (5.710.000,- Sk), 7,1 % úrok z omeškania za dobu viac ako 17 rokov a pokutu 1.000.000,- Sk, do 10 dní od uznania dlhu (do 15. 9. 2008), čo predpokladalo, že pri uznávaní dlhu bud'

mal tieto peniaze, resp. prinajmenej sľúbené do 10 dní, alebo už vtedy namiesto peňazí mienil dlh uhradiť exekúciou jeho majetku a majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve s navrhovateľkou. S ohľadom na to, že odporca matke peniaze nevrátil a táto už dva dni po uplynutí lehoty, v ktorej sa odporca zaviazal vrátiť jej dlh, 17. 9. 2008 napísala návrh na vykonanie exekúcie na základe predmetného uznania dlhu (podala ho exekútorovi 13. 10. 2008) mal za to, že odporca už pri uznávaní dlhu mienil vrátiť matke dlh z peňazí získaných predajom majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve s navrhovateľkou v exekúcii a exekúcie nebola nechceným dôsledkom jeho konania. Konanie jedného z manželov, ktorým tento priamo prenecháva nehnuteľností patriace do bezpodielového spoluvlastníctva, aby boli bez ďalšieho predané v exekúcii, považoval odvolací súd za dispozíciu v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 Obč. zák., ktorý obmedzuje manželov samostatne disponovať s nehnuteľnosťami patriacimi do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Uvádzané skutkové okolnosti nepotvrdzovali tvrdenia odporcu a vedľajšej účastníčky konania, že predmetné uznanie dlhu sa nijako nedotýka vecí patriacich do spoločného majetku odporcu s navrhovateľkou a neumožňovali vyvodiť záver, že predmetný právny úkon odporcu bol vykonaný mimo sféru spoločných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu a že pri jeho posudzovaní treba vylúčiť ustanovenie § 145 ods. 1 Obč. zák. kde v danom prípade taký úkon, ktorý presahoval rámec bežných záležitostí manželov a bez súhlasu druhého manžela je neplatný.

Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Podstatou sťažnosti je právny názor sťažovateľov na interpretáciu a aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka („Bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.“) na ich vec; sťažovatelia na rozdiel od krajského súdu tvrdia, že v ich prípade nebol na právny úkon sťažovateľa (uznanie dlhu a súhlas s exekúciou v notárskej zápisnici) potrebný súhlas navrhovateľky (manželky sťažovateľa).

Ústavný súd považuje za prirodzené a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci, o ktorej má rozhodnúť všeobecný súd, treba vychádzať z individuálnych okolností každého

jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlada právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah právneho úkonu aj z hľadiska rozporu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta.

Ústavný súd zohľadňujúc citované právne závery krajského súdu v spojení s právnymi závermi okresného súdu zdôrazňuje, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v príslušnom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je v prvom rade zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci Občianskeho zákonníka) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu (IV. ÚS 123/08).

Občiansky zákonník v § 145 ods. 1 ustanovuje, že bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. Čo sú bežné veci, je v rozhodovaní všeobecných súdov relatívne stabilizovaná otázka, pričom aj tu platí, že sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne (najmä majetkové) pomery manželov. V ostatných veciach (teda nie bežných), ktoré sa týkajú spoločných vecí, je potrebný súhlas oboch manželov, inak je právny úkon neplatný. V súdnej právnej veci sťažovateľov a navrhovateľky však nešlo o spor, či ide o bežnú vec alebo inú vec, ale predovšetkým o to, či uznanie dlhu v notárskej zápisnici a súhlas s exekúciou sa vôbec dotýka spoločných vecí, pričom krajský súd (v spojení s rozsudkom okresného súdu) dospel k záveru, že sa dotýka spoločných vecí, a preto nie je v danom prípade aplikácia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vylúčená.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v namietanom rozsudku zaujal k sťažovateľmi nastolenému problému ústavne konformný právny názor, pričom poukázal

na to, akými ustanoveniami zákona (Občianskeho zákonníka) sa riadil a aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnemu názoru. V odôvodnení rozhodnutia posúdil konanie sťažovateľa (uznanie dlhu a jeho príslušenstva v notárskej zápisnici z 5. septembra 2008, súčasťou ktorej bol tiež jeho súhlas s exekúciou) z hľadiska jeho rozporu s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, objasnil svoje úvahy o potrebe (zákonnej podmienke) súhlasu oboch manželov na vybavovanie nie bežných spoločných vecí. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovatelia uviedli v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka (predovšetkým § 145 ods. 1) krajským súdom, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Závery vyslovené v namietanom rozsudku krajského súdu (aj s prihliadnutím na odôvodnenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 421/2008 zo 16. marca 2010), podľa ktorých uznanie dlhu s príslušenstvom v sume takmer 464 715 € (14 000 000 Sk) nie je v danom prípade ani bežnou vecou, ani vecou, ktorá by sa netýkala spoločných vecí manželov (sťažovateľa a navrhovateľky), a takúto dispozíciu sťažovateľa so spoločným majetkom (sťažovateľ súhlasil s vymáhaním dlhu exekúciou majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica z 5. septembra 2008, súčasťou ktorej bolo aj uznanie dlhu) považoval za rozpornú s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ústavný súd kvalifikuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Podľa názoru ústavného súdu pri interpretácii ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdy nemôžu vychádzať len z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam, ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (I. ÚS 26/2010). Závery vyslovené v namietanom rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 232/2010 z 8. decembra 2010 preto nesignalizujú existenciu takej príčinnej súvislosti s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie záveru o jeho porušení po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia tiež namietali, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy sa garantuje jednak právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Z textu sťažnosti možno usudzovať, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. V sťažnosti však neuviedli, k akým vykonávaným dôkazom sa nemohli vyjadriť a nedostatky v tomto smere nezistil ani ústavný súd z príloh priložených k sťažnosti. Práve naopak, zo sťažnosti aj z pripojených príloh vyplýva, že vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu sa riadne konalo so sťažovateľom ako odporcom a sťažovateľkou ako vedľajšou účastníčkou na strane odporcu a vo veci konajúci krajský súd postupoval v súlade s procesnými pravidlami vyplývajúcimi z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľov vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom upraveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala reálne dospieť k záveru, že toto ich základné právo bolo porušené.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v časti, ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľmi v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011

